28/05/2023

Πως γίνεται κανείς άθεος!

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«Υπάρχει κίνδυνος, αν κανείς καταφρονεί τα μικρά, αυτή η καταφρόνηση να προχωρήσει και στα μεγαλύτερα και αγιώτερα, και χωρίς να το καταλάβει, δικαιολογώντας τον εαυτό του ότι αυτό δεν είναι τίποτε, το άλλο δεν πειράζει, να φθάσει, Θεός φυλάξοι, στην τελεία καταφρόνηση των θείων και να γίνει ανευλαβής, αναιδής και άθεος» **(όσιος Παΐσιος αγιορείτης, από Ιερομ. Ισαάκ, Βίος Γέροντος Παϊσίου, Άγιον Όρος).**

- γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης

Ο σύγχρονος όσιος μεγάλος Γέροντας του Όρους επισημαίνει ένα καίριο πρόβλημα που αναπτύσσεται στην πνευματική ζωή ενός χριστιανού – το πονηρό αφανές μονοπάτι που παίρνει συχνά ένας πιστός για να καταλήξει, χωρίς να έχει επίγνωση, στην ανευλάβεια, την αναίδεια, την ίδια την αθεΐα! Και ποιο είναι το τραγικό στοιχείο εν προκειμένω; Ότι τη στιγμή που αυτός ο πιστός μπορεί να «κατακεραυνώνει» τους αθέους ανθρώπους ως άφρονες γιατί δεν έχουν ευλάβεια προς τον Θεό και λειτουργούν με αναίδεια απέναντι στους συνανθρώπους τους, την ίδια στιγμή εκείνος ήδη να «περπατάει» στο ίδιο με τους αθέους μονοπάτι, που θα πει σε μικρό ή μεγαλύτερο διάστημα θα τους συναντήσει για να «λατρέψουν» την ίδια θεότητα: τον εαυτό τους και τον εγωισμό τους – ο έλεγχός του είναι στην ουσία μία αυτοκαταδίκη και ένα αυτομαστίγωμα.

Πρόκειται, είναι προφανές, για την πνευματική τύφλωση πολλών χριστιανών, των οποίων ο νους είναι μέσα στο σκότος της πλάνης, γιατί η πίστη τους είναι ιδεολογική και λειτουργεί με τον τρόπο τον «ευσεβίστικο» κατά τον όσιο – ο άγιος Παΐσιος διέκρινε την αληθινή ευλάβεια ως αίσθηση του ζώντος Θεού στην ύπαρξη του ανθρώπου από την κακή «ευσέβεια» την οποία κατανοούσε όχι ως την ορθή πίστη αλλά ένα τυπικό πλαίσιο που αποξηραίνει την αλήθεια κατά τον τύπο των Φαρισαίων της εποχής του Κυρίου.

Ποιο το γνώρισμα αυτού του πονηρού αφανούς δρόμου που οδηγεί «στην τελεία καταφρόνηση των θείων» και όλα τα άλλα αρνητικά και δαιμονικά; Η υποβάθμιση των μικρών θεωρουμένων εντολών του Θεού, η «καταφρόνησή» τους κατά τον λόγο του οσίου. Για παράδειγμα: η σχετικοποίηση της νηστείας της Τετάρτης και της Παρασκευής – πόσοι πιστοί εύκολα την ξεπερνούμε με τη σκέψη ότι «τα εξερχόμενα βρωμίζουν τον άνθρωπο και όχι τα εισερχόμενα», ένας λόγος του Κυρίου που τον ερμηνεύουμε κατά το πάθος της φιληδονίας μας και όχι κατά το δικό Του Πνεύμα και των Πατέρων μας.

Ακόμη: πόσο εύκολα αφήνουμε την προσευχή, προσωπική ή κοινή με τη Θεία Λειτουργία, με τη δικαιολογία είτε ότι δεν προλαβαίνουμε είτε ότι είμαστε κουρασμένοι – ο εαυτός μας μάς έχει «καλύψει» πλήρως! Επίσης: πόσες φορές σε μία δύσκολη κατάσταση ή άδικη προσβολή μας από κάποιον δεν σπεύδουμε και εμείς να απαντήσουμε υβριστικά ή να θελήσουμε να εκδικηθούμε για την αδικία που υποστήκαμε; Η δικαιολογία πρόχειρη στα χείλη μας: αν δεν απαντήσω θα με κατασπαράξουν. «Με το σταυρό στο χέρι δεν γίνεται να πορευτούμε στην εποχή μας!» Και δεν είναι ασφαλώς τα μόνα.

Ο άγιος Παΐσιος όμως προχωρεί περαιτέρω τον λόγο του...

Διαβάστε ολόκληρο το άρθρο στην Πεμπτουσία